

изабрана на непосредним изборима, тајним гласањем и то тако да се на 4.500 пореских глава бира по један посланик а да бирачко право припада грађанима који плаћају 15 динара непосредног пореза. Ради ограничења „сељачког елемента“, у Скупштини су уведени и квалификовани посланици из редова интелигенције и то по два из сваког округа који имају факултетску или вишу спрему, што је, заједно с бирачким порезом, представљао ограничење демократизма. У уставној монархији какву Устав предвиђа, краљ је био шеф извршне власти и у том својству је постављао и разрешавао министре и све државне чиновнике, с тим да је ефективну власт вршила влада (министарски савет) јер су сви акти краљевске власти морали да буду премапотписани од надлежног министра. Установа премапотписа акта краљевске власти је тековина парламентаризма, што говори у прилог парламентарног карактера власти у Србији тог доба. Као шеф извршне власти, краљ представља државу, закључује уговоре с другим државама, даје амнестију, додељује одликовања и ордене а уједно је и командант војске. Он је, даље, овлашћен да сазове у редовни (и ванредни) сазив Народну скупштину, али и да је распусти, да именује осам чланова Државног савета, да предложи Скупштини листу од 16 кандидата од којих он именује поменућу осморицу и др. Та права он више не врши у огољеном политичком амбијенту, већ у парламентарном у коме је пропорционални систем (систем листа) био принцип по коме се улазило у Скупштину и добијала сразмерна заступљеност у њој. Државни савет није променио у овом механизму власти своју улогу јер је то и даље био другоразредни орган у односу на краља и Скупштину, са компетенцијама саветодавног органа и административног суда. Он се састојао од 16 саветника (сталних) од којих њих осам именује краљ а осам бира Скупштина и овлашћен је да проучава законске предлоге које влада (Министарски савет) подноси Скупштини, израђује на позив владе законске предлоге и нацрте административних наредби, суди државним чиновницима и решава сукобе административних власти. Судска власт је доследно одељена и осамостаљена и њу, сходно подели власти, врше судови и то: првостепени, Апелациони и Касациони суд. Судије поставља краљ и они морају да буду квалификовани, са завршеним правним факултетом, а у суђењу Устав предвиђа јавност, учешће пороте, судског већа од три судије, право на браниоца и друге принципе на којим почива савремена организација судства. У свом другом делу под називом „Уставна права српских грађана“, Устав садржи доста обимну и разрађену материју о правима грађана. У овој сфери он је учинио значајан напредак у односу на претходно уставно стање јер су сада та права јаче заштићена него пре. Она су сада утврђена